

- Ходилъ ли си на училище !...
- Свършихъ трети класъ.
- Отлично !... Сега кжде сж родителитъ ти ?
- Убиха ги вашитъ войски.

— Тогава слушай, мило момче, — заговори трогнато полковникътъ, като галѣше ржката на Желѣзка : Ти толкова приличашъ на моето момче и като те слушамъ — тѣй ми е хубаво, че ако си съгласенъ бихъ те взелъ за мое момче.

Желѣзко само го гледаше.

Полковникътъ продължи : ето азъ съмъ пленникъ. Ще ме откаратъ навжтре. Никого не зная. Ще ми бжде мжчно. Ако дойдешъ ти съ мене, азъ ще си мисля, че си моя синъ и ще ми бжде леко ... Като се свърши войната ще бждешъ въ Букурещъ, ще свършишъ училище заедно съ моя синъ и ще станешъ голѣмъ човѣкъ ... Ти си доброволецъ. Когато поискашъ ще те освободятъ.

— До като не освободимъ Добруджа — не напускамъ.

— Е, добре. Азъ ще чакамъ.

— Мене ми е мжчно за родното село и немога да живѣя съ онѣзи, които убиха милитъ ми родители.

— Слушай, мое момче, — продължи полковника ласкаво. Ти имашъ такова бждеще, че лесно ще забравишъ селото ...

— Е, не знаешъ, г-нъ полковникъ, какво бѣше нашето село ?

— Село, като село.

— Ако бѣше тѣй, нашиятъ полкови командиръ Петъръ Габара ... чувалъ ли си за него ? ...

— Не.

— Той напусна войската и си дойде въ село ... Е, хе-е хубаво бѣше нашето село ... А и хората му бѣха толкозъ добри ! — въздъхна Желѣзко ... А сега изгорѣ, хората му се прѣснаха и кой знае какво ще стане съ тѣхъ.

— Нищо зло нѣма да видятъ. Щомъ вие приемате тѣй добре враговетъ си ...

— Ние гледаме всички болни като свои.

— А тамъ дето ще ме закаратъ ... онѣзи като васъ ли сж ?

— Като ни познаете, Г-нъ Полковникъ, ще разберете, че ние — българитъ обичаме всички хора ... Моятъ баща тѣй казваше : ние, само пазимъ земята си и отъ никого нещемъ неговото. Но докато не си вземемъ своето — нѣма да се оставимъ.